

ЗАВРЪЩАНЕТО НА РЕЙЧЪЛ ПРАЙС

ХОЛИ
ДУЖАКСЪН

ЗАВРЪЩАНЕТО
НА
РЕЙЧЪЛ
ПРАЙС

Превод от английски:
Емилия Ничева-Карастойчева

ИМАС

2024

THE REAPPEARANCE OF RACHEL PRICE

Text copyright © 2024 by Holly Jackson

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC

ЗАВРЪЩАНЕТО НА РЕЙЧЪЛ ПРАЙС

Холи Джаксън

Превод от английски: Емилия Ничева-Карастойчева

Дизайн на корица: Биляна Славкова, *Kontur Creative*

© ИК „ЕМАС“, 2024

Всички права запазени!

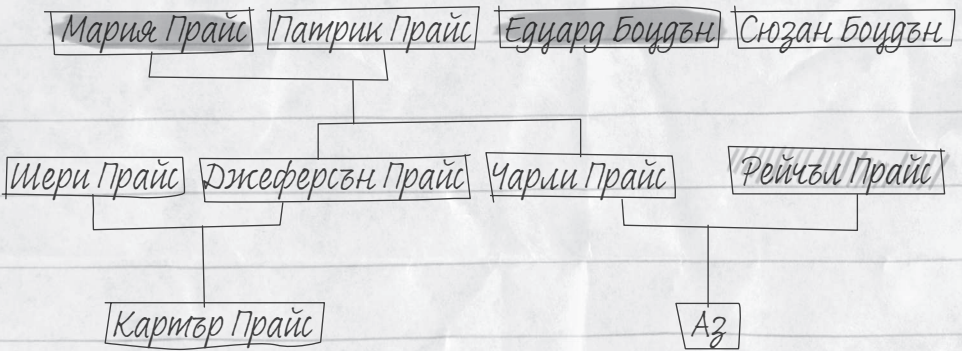
На моята сестричка

Анабел Прайс

8 клас

13/02/2020

Моето родословно дърво

Легенда:

 Починал

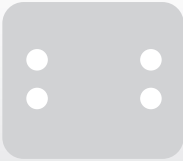
 Не съм сигурна

MDBo

☰ Меню

ALL

Search MDBo

Изчезването на Рейчъл Прайс

Документален

Криминален

Филмово студио 2024

★ Рейтинг

Екип:

Рамзи Лиѝ ... продуцент, режисьор

Джеймс Майърс ... оператор

Саба Икбал ... тонооператор

Аш Магокс ... помощник-оператор

1.

– Какво е станало с майка ти? Как мислиш?

Бел произнесе думата с чувството, че изрича нещо грешно. *Майка*. Неестествено. Но не толкова, колкото *мама*. „Мама“ се изхлузваше между устните ѝ като раздут гол охлюв и се разпльокваше на пода пред погледите на всички зяпачи. Не, тази дума нямаше място в устата ѝ и Бел я произнасяше само в краен случай. „Майка“ поне звучи някак хладно и отдалечено.

– Окей... Не бързай... – Рамзи разтягаше гласните, изваждаше ги на показ.

Бел го погледна, избягваше камерата. Угрижени бръчици замрежваха черната му кожа, очертаваха щрихи край очите му, вперени в нейните, защото тя всъщност се бавеше твърде много – повече, отколкото на предварителните интервюта през предишните дни. Той вдигна ръка и се почеса – точно там, където къдравата му черна коса бе леко прошарена над ухото. Рамзи Лиъ, продуцент и режисьор от Южен Лондон – на цял свят от тук. И все пак ето го – в Горам, Ню Хемпшир – седи срещу нея.

Той прочисти гърло.

– Хм... – подхвана Бел, но голият охлюв пак я задави. Замълча, опита пак: – Не знам.

Рамзи се облегна назад и столът проскърца. По лицето му пробяга разочарование. Бел разбра, че се справя

зле. Сигурно заради камерата – да, постоянното ѝ присъствие променя нещата. Някой ден хиляди зрители ще я гледат през стъклото на телевизионния екран – единствената преграда между нея и тях. Ще анализират всяка дума, всяка пауза и ще я обсъждат. Ще изучават лицето ѝ: топлата бяла кожа, поруменелите бузи, острата брадичка – още по-остра, когато говори и най-вече когато се усмихва, късата меденоруса коса, кръглите сиво-синкави очи. „Копие на Рейчъл!“, ще се дивят хората пред телевизионния екран. Всъщност Бел смяташе, че прилича повече на баща си. Но както и да е... Благодаря ви.

– Извинявай – Бел примижа срещу яркооранжевите точки, откъдето трите прожектора се взираха в нея.

Трябва да се стегна, помисли си. Щяха да заснемат филма, да се преструва, че не мрази всяка секунда, да говори за Рейчъл. После щеше да се върне към нормалния живот, където не говори за Рейчъл.

Рамзи поклати глава, усмихна се.

– Няма нищо. Въпросът е труден.

Всъщност не, не беше. И отговорът не беше труден. Бел не знаеше какво се е случило с нея. Никой не знаеше. Точно затова ставаше дума.

– Мисля, че е била...

Някой се спъна зад камерата, повлече кабел и щепселът се изтръгна от стената. Единият прожектор примигна, угасна, разклати се на паянтовия си крак. Отнякъде се протегна ръка – задържа го, изправи го.

– Мамка му, извинявай, Рамзи – промърмори виновникът за гафа и тръгна по следите на кабела, за да го включи отново в контакта. Без яркото осветление Бел го видя ясно за пръв път. Не помнеше да го е забелязала, когато Рамзи ѝ представяше екипа. Прожекторите и камерата я зашеметяваха. Той, изглежда, беше най-младият от четиримата – не много по-голям от нея. И вероятно най-абсурдният човек, когото бе виждала някога. Отметната на една страна, кафявата му коса падаше на масури до

раменете. Бледото му лице беше цялото в остри ъгли и сенки. Носеше широки карирани панталони и пурпурен пуловер с дребни жълти и зелени динозавърчета, маршируващи под шията му.

– Извинете – повтори; съдейки по разтегнатите гласни, и той беше от Лондон.

Включи с пуфтене прожектора и светлината отново го скри. Слава богу – грозният пуловер я разсейваше.

– Казах ти да залепиш кабелите, Аш! – Рамзи се приведе и надникна зад светлинната кутия.

– Залепих няколко... – Гласът на Аш – някак ъгловат като лицето му – долетя иззад светлината. – Но ми свърши туксото.

– Човече, горе имаме хиляда ролки! – тросна се Рамзи.

– Хиляда и една – обади се жената зад микрофона – дълъг прът с космата сива глава, увиснала над Бел и Рамзи. Жената се казваше Саба – така я представи Рамзи и добави „тонооператор, нашият звуков спец“. Грамадните слушалки смаляваха лицето ѝ и надупляха кафявата кожа на бузите ѝ на странни бразди.

– Извинявай – чу се гласът на Аш. – После ще ги оправя.

– Хубаво – кимна Рамзи с поомекнало лице. После подвижна на мъжа зад огромната камера: – Джеймс, защо снимаш Аш?

– Мислех, че снимаме в стил *синема верите*, и ще искаш да го вмъкнем – отговори операторът.

– Не искам да го *вмъкнем*. Хайде! Втори дубъл! И този път всички да гледат къде стъпват!

Рамзи се усмихна извинително на Бел, седнала на плъшен диван с артистично разхвърляни възглавнички.

– Аш ми е шурей – обясни Рамзи. – Познавам го от единайсетгодишен. Това е първата му работа, нали, Аш? Помощник-оператор.

Аш: помощник-оператор. Саба: тонооператор. Джеймс: оператор. И Рамзи: продуцент и режисьор. Сигурно е приятно такива думи да следват името ти – думи, кои-

то сам си избрал. Думите след името на Бел бяха различни: „Това е Анабел. Дъщерята на Рейчъл Прайс“. Второто изречение винаги се проузвонаше с многозначителен шепот. Защото Рейчъл я нямаше, но всичко съществуваше, съотнесено с нея. Горам вече не беше просто град, а градът, където е живяла Рейчъл Прайс. Милтън Стрийт номер 33 не беше домът на Бел, а къщата, където бе живяла Рейчъл Прайс. Тамкото на Бел, Чарли Прайс... – е, той беше съпругът на Рейчъл Прайс, макар че *Прайс* идваше от него.

– Аш, клапата! – напомни Рамзи.

– О... – Аш се появи иззад светлината.

Държеше черно-бяла снимачна клапа с печатен надпис „Изчезването на Рейчъл Прайс“ – заглавието на документалния филм. Под него беше добавено на ръка: „Интервю с Бел“. И тя се изненада – наистина! – че не бяха написали „Дъщерята на Рейчъл Прайс“.

Аш мина пред камерата. При всяка стъпка крачолите на панталоните му се люшкаха и шушнеха.

– Шести дубъл! – тресна клапата и бързо излезе от кадър.

– Започваме пак – Рамзи въздъхна тежко. Стояха тук от часове и умората вече се четеше по лицето му. – От шестнайсет години няма никаква следа от майка ти. Никакво движение по банковите ѝ сметки, не се е свързвала с роднини, не е открито тяло. Говори се, че са я *виждали*. В Париж, в Бразилия. Дори наблизо, в Норт Конуей преди няколко месеца. Непотвърдени твърдения, разбира се. Майка ти изчезва безследно на тринайсети февруари 2008 година. Какво мислиш, че ѝ се е случило?

Бел знаеше, че не бива да повтаря „не знам“. Иначе никога нямаше да си тръгне от тук.

– И за мен е загадка – както и за всички други. – От блясъка в очите на Рамзи разбра, че това е по-добър отговор. *Окей, продължавай нататък*. – Чувала съм всякакви версии. Ако трябва да избира една...

Рамзи кимаше насърчително.

– Изглежда, е искала да си тръгне. И си е тръгнала. После се е натъкнала на убиец. Или се е изгубила в Уайт Маунтинс, умряла е в снега и животните са я изяли. Затова не я открихме.

Рамзи се приведе напред, подпря брадичка в шепата.

– Значи според теб майка ти най-вероятно е мъртва?

Бел кимна леко, втренчена в масичката пред нея – в стъклената бутилка с вода (реквизит, не беше разрешено да пие от нея), в мраморната шахматна дъска с фигури, подредени в боен строй, в коленете си, обърнати към центъра на сцената – преустроена конферендна зала в хотел „Роялти Ин“ на Мейн Стрийт. Бутилката вода, шахматната дъска и възглавничките бяха декор. Нищо не беше реално за никого – само представление и толкова.

– Да. Мисля, че е мъртва. Умряла е в същия ден или скоро след това.

Наистина ли го мисли? Има ли значение? Каквото си е отишло, си е отишло.

Рамзи също насочи поглед към шахматната дъска.

– Каза, че майка ти е искала да си тръгне – вдигна глава. – *Да избяга ли имаш предвид?*

Бел сви рамене.

– Предполагам.

– Никакви доказателства обаче не подкрепят теорията за бяството. Рейчъл не е теглила пари от банковата си сметка в дните и седмиците, преди да изчезне. Ако е планирала да избяга и да заживее нов живот, щеше да си осигури средства. Освен това не е взела портфейла си с личната карта и е оставила банковите си карти въкъщи. Не е взела нито мобилния си телефон, нито грехи. Нищо. Дори палтото си в онзи мразовит ден... Било е в колата заедно с телефона и портфейла.

И с мен, помисли си Бел.

– Какво ще кажеш? – попита я Рамзи.

Какво иска да му каже?

– Не знам – Бел се върна към двете гуми, скри се зад тях.

Рамзи изглежда усети барикадата. Облегна се назад, мина в отстъпление.

– Вече си на осемнайсет, Бел. Рейчъл е изчезнала, преди да навършиш две години. Всъщност си била на двайсет и два месеца. И разбира се, едно от най-необичайните неща в този случай е, че сте били заедно. Била си с майка си, когато тя е изчезнала.

– Да.

Бел знаеше какъв е следващият въпрос. Колкото и пъти да ѝ го задаваха, отговорът винаги беше един и същ. Толкова по-зле за нея.

– И не помниш нищо? Как сте били в мола? В колата?

– Не помня нищо – изрече безизразно тя. – Била съм твърде малка, за да разкажа на някого какво съм видяла през онзи ден.

– И това е направо невероятно, нали? – Рамзи се приведе напред. – Била си съвсем малка. Не си могла да обясниш какво е станало. Но ако някой е отвлякъл Рейчъл от колата, където са те открили сама, значи си видяла похитителя. Знаела си отговора на загадката.

– Да.

Невероятно.

Бел затвори очи. Три ярки слънца нахлуха в тъмния свят в главата ѝ. Проекторите я заслепяваха. И май излъчваха горещина. Или въображението я подвежда? Защо тогава лицето ѝ пламти? Какво е обяснението?

– Да продължим ли? Добре ли си? – попита Рамзи.

– Да.

Нямаше избор. Бяха подписали договор, включително за излъчването на филма. А и обеща на баща си. Заради него щеше да се преструва и да се държи любезно. Да казва „да“, „не“ и „извинете“ на точите места.

– Наистина ли не си спомняш нищо за онзи ден?

– Наистина.

И следващия път, когато я попита, пак няма да си спомня нищо. И по-следващия. Няма спомен за случилото се, няма никаква представа. Знае само каквото научи по-късно, когато порасна и започна да разбира неща. Тогава проумя, че са я изоставили. Каквото и да е станало, са я изоставили там, на задната седалка в колата.

– Този случай е сред най-обсъжданите в социалните мрежи и в подкасти за истински престъпления. Дори след шестнайсет години привлича вниманието на обществеността – подчерта Рамзи с блеснали очи. – Името Рейчъл Прайс се е превърнало почти в синоним на „мистерия“. Защото изчезването ѝ е загадка, а човекът по природа се стреми да разрешава загадки, нали?

Трябва ли да отговори? Очевидно не.

– И защото – продължи Рамзи – Рейчъл, изглежда, изчезва два пъти през онзи ден. Ще ни разкажеш ли какво се случи в два следобед? Къде отидохте с майка ти?

– Пак ли?

– Да, моля. За пред камерата.

Рамзи прехвърли вината върху камерата. Камерите нямат чувства. Рамзи се опитваше да се държи мило. Но точно такова впечатление искаше да остави у Бел, нали? Че е мил човек.

Тя прочисти гърло:

– Следобед бях в колата с Рейчъл. Заведе ме в мола, в „Уайт Маунтинс“. Намира се в Бърлин, недалеч от Горам – на десетина минути път. Охранителните камери са ни записали как влизаме. Рейчъл ме носи.

– Защо отидохте в мола?

– В почивните си дни ме водела често там, така ми казаха. Преди време работела в кафене в мола. Ходела да си поговори със старите си приятелки, да пийне кафе. Не е необичайно. Кафенето се казвало „Мус Маус“.

Бел не помнеше това, разбира се, но беше виждала записите от охранителните камери – последните снимки от живота на Рейчъл Прайс. Седи в кафенето, а бебето Бел в

светлосиньо яке с розови ръкави седи в скута ѝ. Двете са заобиколени от празни маси. Дребните фигурки са размазани, но са видимо щастливи. Да, определено изглеждат щастливи. Не знаят, че скоро ще изчезнат – едната завинаги.

– Но имаше нещо необичайно, нали? – намеси се Рамзи. – Изпивате си напитките, Рейчъл става и си тръгва. Носи те на ръце. Излизате от кафенето в два четиресет и девет – камерите го показват. Свивате загъгъла обаче, попадате в сяно петно, камерите ви изгубват за момент и...?

Той изглежда чакаше нещо.

– Изчезваме – запълни многоточието Бел.

– Сякаш потъвате вдън земя – добави Рамзи. – Не се появявате на камерата, която би трябвало да ви заснеме, ако Рейчъл е продължила да върви. Същност буквално се изпарявате. Не са ви заснели дори камерите на изхода. Излиза, че не сте си тръгвали. И все пак сте си тръгнали. И двете изчезвате в мола и няма обяснение. Някаква идея как се е случило?

– Не знам, не помня.

Постоянният рефрен.

– След изчезването на Рейчъл полицията проучва най-подробно записите. Преброяват всички посетители в мола – един по един. Отпред назад и отзад напред. Бройката съвпада с изключение на вас двете – ти и Рейчъл. Само вие влизате през входа и не минавате през изхода. Проверяват дори версията, че по някаква причина сте се измъкнали дегизирани. Но сметката пак не излиза. Просто изчезвате.

Бел сви рамене, несигурна какво очаква Рамзи от нея. Тя поне е тук, нали? Неизчезнала.

– После ти се появяваш. Откриват те в колата край шосето до парка „Мус Брук“. Изоставена е в снега с включени фарове. Двигателят работи на празен ход. Шофьор – Рамзи си свери запуските – Джулиан Трип минава по пътя

и те намира малко след шест следобед. Веднага се обажда в полицията...

– Сега ми е учител... мистър Трип.

Рамзи се усмихна великодушно – не се подгазри, че го прекъсва.

– Малък свят.

– Е... Малък град – поправи го Бел.

– Ясно е защо феновете на истински престъпления са се вторачили в този случай. Делото е приключило без никакви отговори. Разследването не е довело до нищо. Няма никакво обяснение. Сигурно ти е още по-трудно, защото си била там, когато майка ти е изчезнала. – Рамзи направи пауза. – Какво е чувството, Бел? Да растеш в сянката на неразрешима загадка?

Досега никой не го беше формулирал по този начин. Да, наистина е сянка – през повечето дни – тъмно, неприятно нещо, от което отклоняваш поглед, ако знаеш какво е добре за теб. А Бел знаеше. Тя разтърка нос – доста силно, чу как хрущялът вътре пропуква. После си спомни, че я снимат и микрофонът висе над главата ѝ. Гадост. Дано Рамзи изреже кадъра при монтажа.

– Не е толкова зле – изрече най-после. – Отдавна приех, че няма да намерим отговори. Не съм виновна, че не помня нищо. Била съм твърде малка. И понеже не помня нищо, загадката ще остане неразрешена. Но съм окей. Наистина. Имам татко. – Бел млъкна. Усмивка разтегли устните ѝ и заостри брадичката ѝ. – Баща ми се постара да ми даде нормално детство... възможно най-нормално при тези обстоятелства. Имам най-добрият татко на света. Затова не искам хората да ме съжаляват. – Говореше искрено. Надяваше се камерата да го улови. – Щастлива съм.

– Хм... Рамзи – гласът на Аш долетя иззад светлината.

– Снимаме, Аш – Рамзи се обърна и го изгледа кръвнишки.

– Да, знам... – Аш пристъпи настрана и Бел го видя отново – примигна и той се материализира пред нея. – Изоставаме с графика, мисля, и...

Посочи вратата към фоайето на хотела. От там ги наблюдаваше лице, притиснато в стъклото. Бел заслони очи с длан. В ярката светлина обаче не различаваше чертите.

– Тя е тук – Аш си извади телефона да провери колко е часът. – Подранила е.

– Коя е тя? – попита Бел.

Знаеше, че ще заснемат интервюто с Картър и леля Шери чак следващата седмица.

– Мамка му – просъска Рамзи.

Погледна си часовника, после се обърна към Бел с разширени очи. Добродушните бръчици бяха изчезнали.

Бел се приведе напред. И нейното лице се изопна. Гласът ѝ прозвуча рязко:

– Кой е там, Рамзи? Коя е *тя*?